

La pasta d'heroi va escassa

written by Pere Grau i Rovira | 15 d'octubre de 2018

La impressió de cada vegada més catalans sobre molts dels nostres polítics es pot anomenar de diverses maneres, més lleus o més accentuades. En podem dir desorientació, estupefacció, empenyament o com vulgueu. Però el grau de distanciament entre la gent del carrer i els seus representants es fa més preocupant cada dia que passa, perdut en picabaralles absurdes.

I cada dia que passa sembla donar més la raó als que diuen que hi ha massa gent al Parlament i als partits que parlen d'independència, però que si representa gaire de sacrifici personal, ja s'acontentarien amb molt menys. Diferenciem-ho una mica.

Els esdeveniments dels darrers dotze mesos han demostrat que la independència no és cosa que s'aconsegueixi firmant una sèrie de papers als despatxos, sinó que exigeix de tothom un grau molt alt d'engatjament i (més o menys segons cada cas) un grau elevat de risc personal. Que aquest possible risc freni o condicioni la feina de diputats o dels que tenen càrrecs als partits, és humà i comprensible. En cada lloc i en cada època hi ha poca gent que estigui feta de pasta d'heroi. Però no es tracta d'exigir heroisme de ningú. Només dignitat i fermesa de principis. Perquè allò que molts no semblen (o no volen) comprendre encara que sigui tan palès, és que si aquesta vegada Catalunya es fa enrere, podem perdre fins a l'últim llençol de la bugada i obriria la porta del tot als moderns Olivares i Esparteros per esbandir d'una vegada aquest enutjós furóncul del "Nordeste".

Tots els que en aquests moments tant sembla que els costa de prescindir d'egoismes, potser tampoc no saben veure les conseqüències que els pot portar la manca d'unitat d'acció. Perquè si es creuen que seguint defensant la independència en

els seus discursos, però "afluixant" fàcticament fent la traveta a Torra i a Puigdemont, al final en sortiran ben parats, crec que s'equivoquen garrafalment.

Tal com està el panorama en aquest moment, no sabem quines seran les primeres eleccions que hi haurà a Catalunya. Però els partits que segueixin fent el sord al crit del carrer que exigeix unitat, en sortiran malparats. És fins i tot imaginable que si la Crida per Catalunya del president Puigdemont presenta candidatura, la nova majoria independentista la formin la Crida i la CUP, mentre que ERC i PDeCAT rebin una merescuda patacada amb un descens històric dels seus resultats.

Qui vulgui evitar un canvi tan radical del panorama polític català (com demanem tants des de fa temps) hauria, doncs, d'actuar amb prou generositat (ni que aquesta paraula en política sigui tan poc usual) per posposar les seves diferències (que seran naturals i imprescindibles en la república catalana, però que són fatals ara) i facin pinya com un sol home o dona al darrere dels nostres dos presidents. Perquè, si no ho fan, després no podran treure's del damunt la taca d'haver estat la causa d'una eventual derrota. Es poden trobar arraconats al marge dels esdeveniments si el poble passa pel damunt d'ells i fa costat, pacífic, organitzat i imparabile, als dos presidents. Fer un doble joc no els haurà servit de res. I a la unitat han d'arribar-hi molt de pressa. El temps se'ls hi esmuny.